

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**PURJEISIINI
TUULTA
ANNA**
**GE VIND
I SEGLEN**

Herättäjäjuhlat
Vaasassa 5.-7.2024

sunnuntai 7.7.2024
aamuseurat klo 8.00
Jari Lausvaara

Elämme sen mukaan, millaisia tarinoita kerromme itsellemme, ja sen mukaan millaisia tarinoita toiset kertovat meille.

Jumalan ja esivallan pamppu. Näin kirjoitti isosetäni isän isän isästani Vihtori Seppelinistä:

Elämä Vaasan Vetokannaksella eli Traispekissä oli yli sata vuotta sitten hyvin toisenlaista kuin nyt. Yhden poliisimiehen läänissä ”—heilui ihan kirjaimen mukaan se Jumalan ja esivallan pamppu, jota isä-Vihtori käsitteli vanhurskaalla kädellä. Poliisimiehen työ silloin ja siellä oli näet pääasiassa tappelemista ja taas uutta tappelemista.”

Kertoihan isä joskus pahassa paikassa tehneensä niinkin, että kehui parhaan tappelijan kaverikseen ja antoi sitten luvan lyödä ilman linnaa ja sakkoja. Oli kuulemma silloin kelvannut poliisiin katsella, kun jätkä toista kuritti.

Siellä se oli, sen Jumalan ja esivallan pampun voima ja rytmi, siellä Jumalan sanassa. – Ja kun isä tappeli leipää suurelle perheelle, niin äiti kotona veisasi ja rukoili lasten ja sen pampun puolesta.” Kun perheemme tie kulki joka pyhä kirkkoon, huudeltiin tien vieressä: ”siellä se körttiläinen nyt menee kirkkoon katumaan, kun on meitä lyänyt.”

--

Nämä tarinat väkivaltaisesta poliisista kertovat 1900-luvun alun yhteiskunnallisista jännitteistä, alhaisesta koulutustasosta, sosiaalisista ongelmista ja eroista virallisen oikeusjärjestelmän ja kansan oikeustajun välillä. Onneksi tänään poliisin työmenetelmät ovat kehittyneet ja pahantekijän oikeusturvakin on toinen.

Mutta miksi näitä rehvakkaita tarinoita kerrotaan? Miksi niitä on meillä kerrottu, sukupolvesta toiseen? Mikä oikeus kenelläkään on asettua lain yläpuolelle? – Vai mitä pitäisi ajatella siitä, että meillä on ylpeänä kerrottu tarinaa, kuinka nämä poliisin pojat tervasivat Vaasan ruotsinkieliset kadunnimet ja isä-Vihtori kehotti ”älkää tunnustako”. -- Ehkä näillä tarinoilla on myös yritetty peitellä omaa heikkoutta ja herkkyyttä. Koetettu olla miehiä, kovia poikia. Meidän suvun miehillä kun itku on ollut aina niin herkässä.

On näissä tarinoissa toinenkin puoli. Usein niissä korostuu myös nöyryys, luottamus Jumalan läsnäoloon, rukoilevat vanhemmat, rukoileva äiti ja Siionin virret. Vaikka ei jaksa rukoilla, ei osaa rukoilla, silloinkin meidän on lupa huokailla hänelle. Ja hiljaisetkin huokaisut kuullaan. Tiedän, että

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**PURJEISIINI
TUULTA
ANNA**
**GE VIND
I SEGLEN**

 Herättäjätjuhlat
Vaasassa 5.-7.7.2024

täällä herättäjäjuhlilla moni meistä voi todeta: minun puolestani on rukoiltu paljon, ja Jumala kuullut nämä rukoukset.

--

Me ihmiset olemme tarinan kertojia. Tarinat voivat olla pitkiä, tai vain muutaman sanan mittaisia: Aina tätä samaa. Elämä yhtä oravanpyörää. Täällä ei kans tietoa kulje. Harmaa arki. Tai iloisia ja toiveikkaita: Olet ihana. Vaarin rakas. Paistaa se aurinko risukasaankin. Eletään, jos terveenä pysytään.

Tarinat ovat tärkeitä. Elämme sen mukaan, millaisia tarinoita kerromme itsellemme ja sen mukaan millaisia tarinoita toiset kertovat meille. Rakennamme tarinamme, kun elämme suhteissa toisiin.

Kieli ja käyttämämme sanat ovat tietoisuutemme perusta. Ei ole yhdentekevää millä sanoilla kuvaamme itseämme ja läheisiämme. Niin tunnemme kuin ajattelemme.

Tarinamme kertovat keitä olimme, keitä olemme ja keneksi haluamme tulla. Tarinamme vaikuttavat siihen, mihin kiinnitämme huomiota ja mille annamme merkityksiä. Tarinamme ohjaavat toimintaamme.

Mitä tarinaa sinä kerrot itsestäsi? Mitä tarinaa sinä kerrot läheisistäsi? Jos olet vanhempi, isovanhempi, kasvattaja – mitä tarinaa sinä kerrot lapsesta ja nuoresta? Rakastatko, tuetko ja kannustat sanoillasi. Oletko kaikkietävä aikuinen some-kuplassa, jonka kieli sivaltaa ja ivaa toisinajattelevia? Vai oletko se sinä, joka huomaa hyvän, sanoo sen ääneen ja rakentaa sanoilla siltoja?

--

Täällä herättäjäjuhlilla me olemme keskellä avaraa kristillisyyttä. Useimmilla meistä on toive, että seurapenkkiin on kenen tahansa helppo tulla. Uskon ratkaisun perään ei kysellä, jos kohta rakennamme suhdetta toisiimme ja Jumalaan kertomalla ytimekkäitä tarinoita: Ystäväkansa. Armon varassa. Ikävöivä usko. Syntinen ja armahdettu. T-paidastakin voi löytää sanat "Armon valo voittaa". "Olen eksyksissä."

Tarinat, joiden varaan olemme rakentaneet elämämme ja identiteettimme, niiden tulisi kantaa silloinkin, kun on vaikeaa. Kun elämäntilanteemme tai maailma ympärillämme muuttuu, tarinamme tulisi auttaa meitä tietämään, miten jatkaa eteenpäin. Ne tarinat, joissa toivomme on omassa erinomaisuudessamme, rahassa, teknologiassa tai kuulumisessa oikeaan porukkaan, eivät lopulta anna toivoa.

Tarina ihmiseksi tulleesta Jumalasta on toinen. Se on samaan aikaan käsittämätön ja täynnä toivoa. Jumala loi taivaan ja maan sanallaan. Jumala on Sana, joka asui meidän keskellämme. Minä olen tie, totuus ja elämä. Tämä tarina antaa suunnan: Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy.